

Συνέχετε και κρατείτε τὰς παραδόσεις, ἃς ἐδιδάχθητε εἴτε διὰ λόγον εἴτε δι' ἐπιστολῆς ἡμῶν
Β' Θεσσαλονικεῖς (Κορ. Β' στιχ. 1Ε)

Ἡ ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

(15) ΜΕΡΟΣ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΡΗΓΟΡΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ

Κυριακή 3 Αὐγούστου 1959 (Π.Ο.Η.)
"Ετος ΙΔ'. Αριθ. 318 Τιμή Φύλλον Δραχ. 1
ΕΚΔΟΣΙΣ ΓΕΝΙΚΟΥ ΦΙΛΟΤΟΧΟΥ ΤΑΜΕΙΟΥ Γ.Ο.Χ.
Γραφεῖα: "Οδὸς Κάνιγγος 32 Τηλ. 622.952 - "Αθήναι

Διευθύνεται ὑπὸ Ἀμελοῦς Συντακτικῆς Ἐπιτροπῆς

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ:

Ἐξάμηνος δραχ. 15.— Ἐτησίᾳ δραχ. 50

Ἐξουσιοδοτῶ: Ἐξάμ. δολ. 2.— Ἐτησίᾳ δολ. 4

Γ Ρ Η Γ Ο Ρ Ε Ι Τ Ε

Εἰς τὸ προηγούμενον φύλλον ὠμιλήσαμεν διὰ τὴν ματαιοπониάν τῆς Ἐπισήμου Ἐκκλησίας νὰ ἐπιδιώκῃ τὴν βίαιαν διάλυσιν ἡμῶν. Ἐτονίσαμεν, ὅτι δὲν θὰ ἐπιτύχῃ τίποτε, διότι τὸ κίνημα ἡμῶν ἐκφράζει τὴν ἀνάγκην τῆς ἐπιστροφῆς. Ἡ δὲ ἀνάγκη συνιστᾷ συνήθως τὴν πλέον ἀκαμπτον πραγματικότητα.

Γεννᾶται ὅμως ἓνα τρομακτικὸν ἐρώτημα, τοῦ ὁποῦ ἡ ὀρθὴ ἀπάντησις δίδει τὸ μέτρον τῆς ἱστορικῆς εὐθύνης, τὴν ὅποιαν ὀφείλομεν νὰ ἔχωμεν ἡμεῖς πλέον ἔναντι τῶν περιστάσεων.

"Εχομεν σαφὴ ἀντίληψιν τῆς ἀποστολῆς ἡμῶν;

Διηρωτήθημεν συγκεκριμένως διατὶ εἴμεθα παλαιοημερολογίται καὶ εἰς τί συνίσταται ἡ διαφορὰ ἡμῶν ἀπὸ τὸ ἀντίπαλον στρατόπεδον; Ἐμπρὸς λοιπὸν μὲ εἰλικρίνειαν ἅς ἐρευνήσωμεν τὴν πραγματικότητα!

"Όταν κραυγάζωμεν διὰ τὴν ἐπιστροφήν καὶ τὴν διακηρύσσομεν εἰς ὅλους τοὺς φωνητικούς τόνους, δύο τινὰ ὑπονοοῦμεν τὴν περιοχὴν τῆς ἀποστασίας, τὴν «χώραν μακράν» εἰς ἣν ἀπεδήμησαν οἱ νεώτεροι υἱοὶ καὶ τὸν ἥλιον, ὅστις ἐκφράζει τὴν ὑγιᾶ πραγματικότητα, πρὸς ἣν ὀφείλει νὰ γίνῃ ἡ ἐπιστροφή.

Ἡ ὑγιᾶ αὕτη πραγματικότης πρέπει τοῦλάχιστον νὰ εἶναι κατάστασις ἀκριβεστέρα εἰς τὴν περιοχὴν τῆς βιώσεως τῆς Ὁρθοδοξίας· ἀλλὰ καὶ κατάστασις ἀγιωτέρα ἐξ ἐπόψεως ἠθικῆς διαβιώσεως.

Ὀφείλομεν δὲ νὰ ὁμολογήσωμεν, ὅτι ἡ ἀκρίβεια τῆς πίστεως δὲν ἐντοπίζεται μόνον εἰς τὸν χρονικὸν παράγοντα τῆς ἐκδηλώσεως τῆς λα-

τρείας, ὁ ὁποῖος δικαίως ἀπαιτοῦμεν νὰ εἶναι ὁμοιόμορφος μεταξὺ ὅλων τῶν ἐπὶ μέρους ὀρθοδόξων ἐκκλησιῶν. Ὑπάρχουν καὶ ἄλλα στοιχεῖα τὰ ὁποῖα πρέπει νὰ ἐφεκλύουν τὴν προσοχὴν ἡμῶν. Τὸ ἡμερολογιακὸν ζήτημα εἶναι ἐνδεχόμενον νὰ λυθῇ ἢ διὰ τῆς ἐπανόδου τοῦ προκατονομασμένου καθεστώτος ἢ διὰ μιᾶς ἀποφάσεως Πανορθοδόξου Συνόδου. Ἐάν λοιπὸν λυθῇ, θὰ ἔχῃ παύσῃ ἡ ἀνάγκη τῆς ἐπιστροφῆς;

Ἀσφαλὲς ΟΧΙ! Μυριάκις ΟΧΙ, διότι εἶναι τόσα τὰ σημεῖα τῆς ἀποστασίας, ὥστε, συγκριτικῶς, τὸ ἡμερολογιακὸν νὰ μὴ ἔχῃ μοναδικὴν βαρύτητα!

Ἐκ παραλλήλου τὸ ὀρθόδοξον φρόνημα δὲν εἶναι μόνον θέμα ἀκριβολογίας καὶ στατικοῦ σεβασμοῦ πρὸς τὰ δόγματα, τοὺς ἱεροὺς κανόνες, τὰς παραδόσεις, τὰ ἥθη, τὰ ἔθιμα.

Ὀφείλει τὸ κίνημα ἡμῶν νὰ ἀναχθῇ εἰς ἠθικὸν κίνημα· νὰ καταστήῃ προβολὴ καὶ ἀκτινοβολία οὐσιαστικῆς ἀγιότητος βίου.

Φαρισαϊσμός καὶ ὑποκρισία θὰ εἶναι τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἄνευ ἀγιότητος κινήματος!

Ξηρὸς ἠθικὸς ὀρθολογισμὸς καὶ νεκρά δεοντολογία θὰ χαρακτηρίζῃ μίαν κίνησιν, ἀπὸ τὴν ὅποιαν θὰ λείπῃ τὸ ἄρωμα τῆς Ὁρθοδοξίας.

Ἰδοὺ λοιπὸν εἰς τί συνίσταται ἡ ἀποστολὴ ἡμῶν. Εἰς τὴν διαμόρφωσιν ἐνός καθεστώτος εὐσεβείας, τὸ ὁποῖον θὰ στηρίζεται εἰς τὴν ὀργανικὴν καὶ πραγματικὴν παρουσίαν ὅλων τῶν παραγόντων, ποὺ ἀποτελοῦν τὴν «Μίαν, Ἀγίαν, Καθολικὴν καὶ Ἀποστολικὴν Ἐκκλησίαν».

Καὶ τὸ ἔργον αὐτό, τὸ ἀπτόμενον ὡς ἐκ τῆς οὐσίας τοῦ κόσμων πνευματικῶν, μεταφυσικῶν

δὲν εἶναι συνέπεια ἐνὸς φαιδροῦ καὶ ἀλλαζονικοῦ προγραμματισμοῦ, διακηρυσσομένου δονκηχοτικῶς διὰ τοῦ ὄζοντος πολιτικαντισμοῦ συνθήματος «Ἡθικὴ Ἐξυγιάνσις»! Οὕτε ἀσκεῖται ἀπὸ πρόσωπα μεστὰ πάθους καὶ οἰήσεως, ἀτινα δίκην ἐπαρχιακῶν δικολάβων προσπαθοῦν νὰ ἐπιβληθοῦν μόνον διὰ νὰ φαίνωνται ἢ νὰ ἐξεύρουν βιοπορισμὸν!

Ἡ διαμόρφωσις αὐτοῦ τοῦ καθεστώτος τῆς εὐσεβείας, αὐτοῦ τοῦ κλίματος τῆς ὀρθοδόξου ἀγιότητος εἶναι ἀποτέλεσμα ψυχικῆς ἀνατάσεως, θρησκευτικοῦ ἐνθουσιασμοῦ, ἀσκήσεως, συνειδητῆς διεισδύσεως εἰς τὸ ἀθάνατον καὶ ζωντανὸν πνεῦμα τῆς Ὁρθοδοξίας, ὡς τοῦτο ἐκφράζεται εἰς τὰς ποικίλας μορφὰς καὶ σχήματα τοῦ αἰὲν ἐν τῷ παρόντι ὑπάρχοντος ζωτικοῦ παρελθόντος.

Αὕτη εἶναι ἡ ἀποστολὴ ἡμῶν, ἣτις βαρύνει ἱσοπύσως τοὺς ὡμούς δλων, ὅσοι ἐπιθυμοῦν νὰ φέρουν τὸν ἅγιον καὶ ἐπίζηλον ὀνειδισμόν τοῦ διὰ Χριστὸν μωροῦ!

Τότε ἡ Ἐπιστροφὴ θὰ συγκινήσῃ εὐρυτέρους κύκλους, οἱ ὅποιοι εἶναι βαθύτατα ἀπογοητευμένοι ἀπὸ τὴν νεκρότητα τῆς ἐπισήμου Ἐκκλησίας, θρηνοῦν διὰ τὴν ἀποστασίαν ἀπὸ τὴν περιοχὴν τῆς Ὁρθοδοξίας· ἀλλὰ καὶ μυριάδες κουρασμένων ἀπὸ τὴν ὕλιστικὴν καὶ μηχανοκρατικὴν μονομέρειαν τοῦ πολιτισμοῦ ἡμῶν θὰ λάβουν τὸν δρόμον τῆς Ἐπιστροφῆς μετὰ τὴν νοσταλγίαν τοῦ Ὀδυσσεύος ἀναζητοῦντος εἰς τὰς περιπλανήσεις του τὴν Ἰθάκην.

Τότε σύμπασαι αἱ λεγεῶνες τῆς Ρώμης, ὑποκινούμεναι ἀπὸ γραμματεῖς καὶ φαρισαίους καὶ κατευθυνόμεναι ἀπὸ Πραιτωριανούς, δὲν θὰ δυνηθῶσι νὰ ἐπιτύχωσι τί.

Ἡ δὲ κρατοῦσα Ἐκκλησία, ἡ καθ' ἐκάστην ἐγκλωβιζομένη εἰς τὴν ἀποπνικτικὴν περιοχὴν μιᾶς ἀχρώμου ἐκκλησιαστικῆς κοσμικότητος καὶ ἐπικινδύνως μεριμνῶσα καὶ τυρβάζουσα περὶ πολλὰ, θὰ ἀπομείνῃ μετὰ τὴν αἰσχύνην τῶν διωγμῶν!

Τότε ὅμως...

Ὅταν...

Ἐάν ὅμως δὲν συλλάβωμεν τὸ νόημα τῆς ἀποστολῆς μας καὶ ἐπομένως δὲν ἐκτελέσωμεν αὐτήν, τότε θὰ ἰσχύσῃ καὶ ἐφ' ἡμῶν ἡ προειδοποίησις τῆς θείας ὁργῆς «Πᾶν δένδρον μὴ ποιοῦν καρπὸν ἐκκόπτεται καὶ εἰς πῦρ βάλλεται».

Ἱερεῖς, Θεολόγοι, λαῖκοί, ἄνδρες, γυναῖκες, οἱ πάντες «ΓΡΗΓΟΡΕΙΤΕ».

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Ἀνακοινούται διὰ πᾶσα ἀποστολὴν καὶ μάτων εἴτε ἀπὸ θφειλὴν συνδρομῶν ἐφημερίδος ἢ διαφόρους ἄλλας εἰσφορὰς πρὸς ἐνίσχυσιν τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος ἀπευθύνεται ΜΟΝΟΝ πρὸς τὸν Ταμίαν Ἱερομ. ΓΡΗΓΟΡΙΟΝ ΠΑΠΑΒΛΑΧΟΝ, ὁδὸς Κανιγγος 32—Ἀθήναι.

(Ἐκ τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἐπιτροπῆς)

ΜΙΑ ΕΠΙΣΗΜΟΣ ΒΛΑΣΦΗΜΙΑ

Ἡ Ἐπίσημος Ἐκκλησία κατὰ τὴν εἰς βάρος ἡμῶν ἐγκύκλιον (1031-3 6 59) ὁμιλεῖ κατὰ τρόπον τελείως ἀσεβῆ, ἀλλὰ καὶ ἀνακόλουθον καὶ χαρακτηριστικὸν τοὺς ἡμετέρους κληρικοὺς «ψευδοῖτερεῖς» καὶ «ψευδεπισκόπους».

Θὰ ἡδυνήματο νάδονμάσῃ οὕτως ἄτομα ἀφ' ἑαυτῶν καὶ ἄνευ οὐδεμιᾶς ἱεροτελεστίας περιβληθέντα τὸ ἱερατικὸν σχῆμα, πρὸς ἐξαπάτησιν τῶν πιστῶν.

Οἱ ἡμέτεροι ὅμως κληρικοί, ὁμόφρονες μετὰ τὸ ἀκολουθοῦν αὐτοὺς ποίμνιον δὲν ἐξαπατοῦν οὐδένα· ἐπὶ πλέον ἔλαβον τὸ ἀξίωμα τῆς ἱερωσύνης διὰ τῆς τελέσεως τοῦ μυστηρίου παρ' ἐπισκόπων, οἵτινες ἔχουν ἀδιαμφισβήτητον τὴν ἀποστολικὴν διαδοχὴν!

Ἐκτὸς ἐάν φρονῇ ἡ Ἐπίσημος Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος, ὅτι ἀποκλειστικὴ προϋπόθεσις τοῦ κύρους τῆς ἱερωσύνης τῶν κληρικῶν εἶναι ἡ μετ' αὐτῆς Διοικητικὴ σχέσις καὶ ἡ ἀπ' αὐτῆς ἐκκλησιαστικὴ ἐξάρτησις!

Κατὰ τὴν λογικὴν ὅμως αὐτὴν θὰ πρέπει νὰ εἶναι «ψευδοῖτερεῖς» καὶ «ψευδεπίσκοποι» ἅπαντες οἱ κληρικοὶ τῶν ἄλλων ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, τῶν ἐχόντων ἰδίαν ἐκκλησιαστικὴν διοίκησιν καὶ ὄχι τὴν τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος!

Ποῦ στηρίζει λοιπὸν ἡ Ἐπίσημος Ἐκκλησία τὴν ἐμπαθεῖ αὐτῆς ὀρολογίαν;

Δυστυχῶς μόνον εἰς τὴν ἐμπάθειαν καὶ σκοπιμότητα!

«Ψευδοῖτερεῖς» καὶ «ψευδεπισκόπους» δὲν ἀπεκάλεσε μέχρι τώρα οὔτε τοὺς πᾶστορας τῶν προτεστάντων, μεθ' ὧν ἀναισχύντως συμπεσέχεται καὶ συνεδριάζει ἐν Ρόδῳ! «Ψευδοῖτερεῖς» καὶ «ψευδεπισκόπους» δὲν ἀπεκάλεσε οὔτε τοὺς κληρικοὺς τῶν ἄλλων δογμάτων, τῶν εὐρισκομένων ἐκτὸς τοῦ χώρου τῆς Ὁρθοδοξίας.

Ἄλλωστε ἐάν οἱ κληρικοὶ τῶν Παλαιοημερολογιτῶν ἦσαν ἐν τῇ πραγματικότητι «ψευδοῖτερεῖς» καὶ «ψευδεπίσκοποι», τότε διατί ἐδέχθη μετὰ ὅλα τὰ ἐγκόλπια καὶ τοὺς τίτλους τοὺς χειροτονηθέντας εἰς τὴν περιοχὴν ἡμῶν καὶ ἐπ' ἀρκετὸν διατελέσαντας ἐπισκόπους Παλαιοημερολογιτῶν Πολύκαρπον καὶ Χριστόφορον;

Διατί ἐδέχθη κληρικοὺς Παλαιοημερολογίτας μετὰ ἀπλὴν δῆλωσιν;

Καὶ ἡ ἴδια δὲν πιστεύει εἰς τοὺς χαρακτηρισμοὺς τῆς αὐτοῦς!

Ἐπὶ πλέον ὅμως διὰ τῶν χαρακτηρισμῶν τῆς αὐτῶν βλασφημεῖ κατὰ τοῦ Παναγίου καὶ Τελεταρχικοῦ Πνεύματος, ὅπερ χειροτονεῖ καὶ ἀναδεικνύει εἰς τὰ Ἐκκλησιαστικὰ ἀξιώματα τοὺς Ὁρθοδόξους Χριστιανούς.

Ἡ ἐνέργεια τοῦ Ἁγίου Πνεύματος εἶναι ἀδέσμευτος ἀπὸ πᾶσαν ἀνθρωπίνην ἐπιφύλαξιν, ὅταν μάλιστα αὕτη ὀφείλεται εἰς ἐμπάθειαν καὶ μίσος. «Τὸ Πνεῦμα ὅπου θέλει πνεῖ» λέγει ὁ

ΑΝΔΡΕΑΣ Ο ΚΡΗΤΗΣ

*Ὡς θεὸς ἱεράρχης ποιμαντικῶς
προπολεμῶν τοῦ ποιμνίου τὰς θήρας
ἀπήλασε καὶ τῶν σεπτῶν εἰκότων,
ἐτράνωσε τὴν προσκύνησιν.*

Ἐγεννήθη τὸ 660 εἰς τὴν Λαμασκὸν τῆς Συρίας. Εἰς ἡλικίαν 15 ἐτῶν ἐκάρη ἱεροσολυμίτης μοναχὸς ὑπὸ τοῦ τοποτηρητοῦ τοῦ Πατριαρχικοῦ θρόνου Θεοδώρου. Μελετηρὸς καὶ ὑπάκουος καθὼς ἦτο διωρίσθη γραμματεὺς καὶ οἰκονόμος ἐν τῷ ναῷ τῆς Ἀναστάσεως, ἀκολουθῶς δὲ ἔζησε καὶ εἰς τὴν Λαύραν τοῦ Ἁγίου Σάββα, σπουδαῖον τότε κέντρον τῆς ἐκκλησιαστικῆς παιδείας καὶ ποιήσεως.

Εἰς ἡλικίαν 25 ἐτῶν εἶχεν φήμην σοφοῦ καὶ ἐναρέτου ἐκκλησιαστικοῦ ἀνδρός. Δι' αὐτὸ καὶ ὑπὸ τῆς ἱεροσολυμητικῆς Ἐκκλησίας ἀπεστάλη εἰς τὴν Κων)λιν κομίζων τὴν πλήρη ἀποδοχὴ ὑπὸ τῆς Ἐκκλησιᾶς, τῶν Ἱεροσολύμων τῶν ἀποφάσεων τῆς ΣΤ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου κατὰ τὴν ὁποίαν κατεδικάσθη ὁ Μονοθελητισμός.

Εἰς τὴν Βασιλεύουσαν ἐκίνησε τὸ ἐνδιαφέρον ὅχι μόνον τῶν ἐκκλησιαστικῶν παραγόντων ἀλλὰ καὶ τοῦ αὐτοκράτορος. Δι' αὐτὸ καὶ τὸν ἐχειροτόνησαν Διάκονον τῆς Μεγάλης Ἐκκλησίας καὶ διευθυντὴν τοῦ Εὐγενίου Ὁρσανοτροφείου.

Εἰς τὰ ἀξιώματα αὐτὰ *«ἐκ δυνάμεως εἰς δύναμιν πορευόμενος καὶ ἀπὸ δόξης εἰς δόξαν μετερχόμενος»* ἐψηφίσθη μητροπολίτης Γόρτυνος Κρήτης.

Εἰς τὴν ἔδραν του ὑπῆρξεν ἐμπνευσμένος ἱεράρχης καὶ ἐτόνωνεν τὸν λαὸν εἰς τὴν ἀντίστασιν τοῦ ἐναντίον τῶν ἐπιδρομῶν τῶν Ἀράβων.

Ὅταν ὁ αὐτοκράτωρ τοῦ Βυζαντίου Φιλίππικὸς Βαρδάνης συνεκάλεσεν τὸ 711—713 μίαν σύνοδον μετ' ἐν τῇ πρόθεσιν ν' ἀκυρώσῃ τὰς ἀποφάσεις τῆς ΣΤ' Οἰκουμ. Συνόδου, ὁ Ἀνδρέας ἐταλαντεύθη ἐπ' ὀλίγον ἀλλὰ ἐπανεῦρεν τὸν ἑαυτὸν του καὶ ὑπερήσπισεν τὴν πατρίαν πίστιν. Δι' αὐτὸ καὶ ἀργότερον ἐπὶ εἰκονομαχίας ὑπῆρξεν μέγας μαχητὴς τῆς Ὁρθοδοξίας.

Ὁ Ἀνδρέας εἰσήγαγεν εἰς τὴν Κων)λιν τὰς λειτουργικὰς παραδόσεις τῶν Ἱεροσολύμων διὰ τῆς εἰσαγωγῆς τοῦ τυπικοῦ τοῦ Ἁγίου Σάββα.

Ἐπιστρέφων ἐκ Κων)λεως εἰς Κρήτην τὸ 740 προσωρμίσθη εἰς Λέσβον καὶ ἐκεῖ ἀπέθανε ταφείς ἐν τῷ Ναῷ τῆς Ἀγ. Ἀναστασίας.

Ὁ Ἀνδρέας ὑπῆρξε εἰς ἐκ τῶν μεγαλυτέρων ἐκκλησιαστικῶν ποιητῶν.

Εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης καὶ δὲν εἶναι ὕψηλός αὐτοῦ προβολεὺς ἡ Αὐτοκέφαλος Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος.

Λυπούμεθα πραγματικῶς διὰ τὸ σημεῖον αὐτοῦ τῆς καταπτώσεως, δι' οὗ βλασφημεῖται τὸ ἔργον τοῦ Παναγίου Πνεύματος καὶ περιῦβρίζεται τὸ οἰκουμενικὸν κῶρος τῆς ὀρθοδοξίας, προσβάλλεται δὲ αὐτὸ τοῦτο τὸ μυστήριον τῆς ἱερωσύνης.

Εἶναι πάντως καὶ αὐτὸ μέτρον τῆς Ὁρθ. δόξης (;) Συνειδήσεως τῶν Ἐκκλησιαστικῶν μας ἀρχόντων.

Ἀμφέλιμος διηγήσεις

ΜΕΓΑΛΟΦΥΪΑ ΕΥΣΕΒΟΥΣ ΜΟΝΑΧΟΥ ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΑΜΑΡΤΙΑΣ

Ἐξη ποτὲ Μοναχὸς τις, ὅστις ὁσάνκις ἠρωτάτο ὑπὸ τοῦ Ἡγουμένου τῆς Μονῆς πῶς ἔχεις εἰς τὴν ὑγίαν ἀδελφῆ; Παρεπονεῖτο πάντοτε ὅτι ἦτο κατὰ-κοπος ἐκ τῆς πολλῆς ἐργασίας.

Ἐπὶ τέλους ὁ Ἡγούμενος, ἀκούων καθ' ἐκάστην τὸ αὐτὸ παράπονον ἠρώτησε ἡμέραν ἵνα τὸν Μοναχόν. «Τὶ εἶδους ἐργασίαν ἐκτελεῖς καὶ κοπιᾷς τόσον πολὺ;». Ὁ δὲ Μοναχὸς ἀπεκρίθη. «Ἄγιε Ἡγούμενε ἔχω καθ' ἐκάστην τόσας πολλὰς ἐργασίας ὥστε αἱ δυνάμεις μου δὲν θὰ ἦσαν ἐπαρκεῖς δι' αὐτὰς ἂν ὁ Θεὸς δὲν μὲ ἐνίσχυε. Καὶ πρῶτον ἔχω δύο ἀγρίους ἱέρακας, τοὺς ὁποίους προσπαθῶ νὰ κρατῶ δεσμίους καὶ νὰ τοὺς ἐξημερώω. Κατόπιν ἔχω δύο λαγούς, τοὺς ὁποίους φυλάττω διὰ νὰ μὴ φύγωσι. Δύο βόας τοὺς ὁποίους ἐπιβλέπω διὰ νὰ ἐργάζωνται. Ἐναν λύκον, τὸν ὁποῖον προσέχω διὰ νὰ μὴ βλάψῃ τινα. Ἐναν λέοντα τὸν ὁποῖον προσπαθῶ νὰ κατανικήσω. Τέλος ἔχω καὶ ἓναν ἀσθενῆ, τὸν ὁποῖον πρέπει πάντοτε νὰ περιποιῶμαι».

Ὁ Ἡγούμενος ἀκούσας ταῦτα ἐμεδίασε καὶ εἶπεν πρὸς τὸν Μοναχόν. «Αὐτὰ δὲν γίνονται, ἀγαπητέ μου, εἶναι ἀδύνατον νὰ ἐκτελῇ τις συγχρόνως τόσας ἐργασίας. «Καὶ ὅμως Σεβαστέ μου» ἀπήντησεν ὁ Μοναχὸς «Σὰς εἶπον ὅλην τὴν ἀλήθειαν. Οἱ δύο ἱέρακες εἶναι οἱ δύο ὀφθαλμοί μου, περὶ τῶν ὁποίων πρέπει νὰ φροντίζω, ἵνα μὴ στρέψωσι καὶ ἴδωσι τί ὅπερ θὰ ἡδύνατο νὰ προτρέψῃ αὐτοὺς νὰ πράξωσι ἁμαρτίαν τινα. Οἱ δύο λαγοὶ εἶναι οἱ πόδες μου, τοὺς ὁποίους πρέπει νὰ ἐμποδίσω ἀπὸ τοῦ νὰ τρέχω εἰς τὰς ἡδονὰς καὶ τὴν ὁδὸν τῆς ἁμαρτίας. Οἱ δύο βόες εἶναι αἱ χεῖρες μου, τὰς ὁποίας ἐπιβλέπω νὰ ἐργάζωνται. Ὁ λύκος εἶναι ἡ γλώσσα μου (ἀλλοίμονον!) ἣτις πάντοτε ἔχει ἀνάγκην χαλινοῦ, ἵνα μὴ διὰ τῆς κατηγορίας δαγκάσῃ τινα καὶ ἀποθάνῃ. Ὁ λέων εἶναι ἡ καρδιά μου κατ' αὐτῆς διεξάγω πεισματώδη ἀγῶνα, μὲ ἔλκει μὲ μεγάλην βίαν εἰς ὅλα ὅσα βλάπτουν καὶ μὲ καταστρέφουν. Ὁ ἀσθενὴς εἶναι τὸ σῶμα μου, τὸ ὁποῖον οὐδέποτε εὐρίσκεται εἰς τὴν αὐτὴν κατὰστασιν, ὥς ἐκ τούτου εἶμαι ἀναγκασμένος νὰ ἔχω τὴν προσοχὴν μου διαρκῶς ἐστραμμένην πρὸς αὐτὸ καὶ νὰ τὸ περιποιῶμαι ὅσον εἶναι δίκαιον. Αὐταὶ εἶναι αἱ ἐργασίαι μου τὰς ὁποίας ἐκτελῶ καθημερινῶς».

Ὁ Ἡγούμενος ἀκούσας τὴν εὐφρεστάτην ταύτην διήγησιν τοῦ Μοναχοῦ καὶ συγχάριζον αὐτὸν εἶπεν. «Ἐὰν πάντες ἐπραττον ὡς σὺ φίλε μου, δηλαδὴ νὰ ἐργάζωνται ἀγωνιζόμενοι κατὰ τοῦ κακοῦ καὶ συνεκράτουν τὰ πάθη των, ἡ γῆ θὰ ἐγένετο οὐρανὸς καὶ ἅπαντες οἱ ἄνθρωποι θὰ ἦσαν εὐτυχεῖς καὶ εἰρηνικοί».

Τυπογραφείου Γεώργιος Σερμπίνης
ὑπεόθυνος ὅλης Παναγιώτης Γ. Βρετάνος

Θεμιστοκλέους 33—Ἀθήναι
Κάνιγγος 82—Ἀθήναι

ΙΔΟΥ ΗΡΟΔΟΣ ΙΔΟΥ ΚΑΙ ΤΟ ΠΗΔΗΜΑ

Τι εἶναι προτεσταντισμὸς καὶ μία συμβουλή δωρεὰν πρὸς τοὺς ἐντοπίους ὑπηρέτας του.

Εἶναι ἀληθινὰ δεῖγμα ἐσχάτης πνευματικῆς καταπτώσεως ἢ κατάστασις ποὺ ἐμφανίζει μία ἡγετική μερίς τῆς κρατούσης Ἐκκλησίας. Δὲν ἔχει σημασία ἂν ἡ μερίς αὕτη εἶναι ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον λαϊκοί, Θεολόγοι, καθηγηταὶ τοῦ Πανεπιστημίου, διότι αὐτοὶ εἶναι οἱ ἐκφρασταὶ τῶν ὧσων πολλοὶ ὁμοῖδεάται τῶν ρασσοφόροι πιστεύουν καὶ καλλιεργοῦν.

Ἐννοοῦμε τὴν προτεσταντόφιλον ἐκείνην μερίδα ἢ ὅποια συμμετέχει εἰς συνέδρια αἰρετικῶν, βάζει εἰς τὸ «σφυρὶ» τὴν Ὁρθοδοξίαν καὶ ὑπαγορεύει ἀφορισμοὺς ἐναντίον τῶν παλαιοημερολογιτῶν.

Ἦδη ἤνοιξαν τὰς πύλας τῆς ὀρθοδοξίας καὶ σφύρουν ἐντὸς αὐτῆς τὸν δούρειον ἵππον τῆς Προτεσταντικῆς σατανικότητος.

Χαρακτηρίζουν κατ' εὐφημισμὸν τὸν ἐσμὸν αὐτὸν τῆς αἰρετικῆς πανώλους ὡς «Οἰκουμένην Χριστιανικὴν Κίνησιν» (τὸ ὀρθὸν θὰ ἦτο «Οἰκουμένην Ἀντιχριστιανικὴν Κίνησιν») καὶ ἐλπίζουν ὅτι προετοιμάζουν τὰ πνεύματα διὰ νὰ περάσουν ἀπὸ τὴν προσέγγισιν εἰς τὴν ἔνωσιν, δηλαδὴ εἰς τὴν ὑποταγὴν μας. Βεβαίως ὑπολογίζουσιν «χωρὶς τὸν ξενοδόχον» κατὰ τὸ λεγόμενον.

Τὸν Δούρειον Ἴππον ὁ λαὸς μας θὰ τὸν κάψῃ. Καὶ θὰ κάψῃ μαζί του καὶ τὰ ἐνύπνια τῶν ὑπνοβατῶν τοῦ προτεσταντισμοῦ.

Ἐχομεν ὁμῶς τὴν ἐξῆς ἀπορίαν.

Διατί οἱ κύριοι προτεστάνται δὲν ἐνώνονται μετὰ τῶν ἀλλὰ παραμένουν διεσπαρμένοι εἰς μύρια ἀκέφαλα σώματα; Ἀφοῦ δὲν ἔμπορουν νὰ ἐπιτύχουν τὸ ἔλαττον εἶναι δυνατόν νὰ κατορθώσουν τὸ μείζον;

Ἀλλὰ ποῖοι εἶναι οἱ κύριοι αὐτοί; Ἐχομεν καμμίαν σχέσιν μὲ τὴν Μίαν Ἀγίαν Καθολικὴν καὶ Ἀποστολικὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ; Βεβαίως ἔχουν!.. Ὅσῃν καὶ αἱ πόρνοι μὲ τὴν τιμὴν..

Καὶ ἰδοὺ: Οἱ Λουθηρανοὶ τὴν Ἱερὰν Παράδοσιν τὴν ἀπορρίπτουν. Τὴν Ἀγίαν Γραφὴν τὴν ἐρμηνεύουν κατὰ συνείδησιν, ὅπως δηλαδὴ θέλει ὁ καθείς. Οἱ ἅγιοι τῆς Ἐκκλησίας δὲν ἀναγνωρίζονται καὶ ἡ τιμὴ πρὸς τὰς εἰκόνας θεωρεῖται εἰδωλολατρεία. Τὰ ἔργα εἰς τὴν πίστιν θεωροῦνται νεκρά. Ἡ μοναχικὴ ἀσκήσις, ἡ μακρὰ προσευχή, ἡ «νηστεία» καταργοῦνται. Ἡ Ἱερωσύνη δὲν θεωρεῖται μυστήριον καὶ πᾶς τις ἔμπορεῖ νὰ τελέσῃ τὴν Θείαν εὐχαριστίαν.

Συνεπῶς δὲν ὑπάρχει θέμα Ἐκκλησιαστικῆς ἱεραρχίας, ἀγαμίας τοῦ ἀνωτάτου κλήρου κλπ. Ἡ Θεία εὐχαριστία δὲν εἶναι ἀναίμακτος θυσία καὶ μετουσίωσις ἀλλὰ ἀπλή τελετή.

Οἱ δὲ καλβινισταὶ πλὴν τῶν ἀνωτέρω πολλοὺς κεφάλων αἰρετικῶν ἀντιλήψεων προσθέτουν καὶ

ἄλλα. Ὁ Θεός, λέγουσιν, προώρισεν πρὸς λύτρωσιν ὀρισμένην ποσότητα ἀνθρώπων, ὥστε καὶ οἱ διὰ τῆς πίστεως δικαιούμενοι ὀφείλουν τὴν δικαιοσύνην τῶν ἀποκλειστικῶς εἰς τὴν δωρεὰν τῆς προκαθορισθείσης χάριτος.

Συνεπῶς ἐδῶ ὅχι μόνον τὰ ἔργα ἀλλὰ οὐδὲ ἡ πίστις ἔχει σημασίαν διὰ τὴν σωτηρίαν τοῦ ἀνθρώπου. Ἐχομεν δηλ. τὸν ἀπόλυτον προορισμόν.

Οἱ Καλβινισταὶ ἀπορρίπτουν ἐντελῶς τὴν Ἱερὰν Παράδοσιν, τὴν ὅποیان θεωροῦν νόθον. Ἐπίσης δὲν ὑπάρχει στρατευομένη Ἐκκλησία ἐπὶ γῆς ἀλλὰ μόνον θριαμβεύουσα ἐν οὐρανοῖς.

Ἐνὸς κακοῦ δοθέντος μύρια ἔπονται. Οἱ προτεστάνται ἐγένοντο τόσοι μερίδες ὅσα εἶναι τὰ ἰσογόννα ἐξανθήματα εἰς τὸ σῶμα ἐνὸς χολερικοῦ.

Ἰδοὺ ἐν μικρὸν δεῖγμα: Ἀναβαπτισταί, Ἀνεξόρτητοι βαπτισταί, Βυθιζόμενοι, Δαρβισταί, Ἐνωτικοί, Ἰρβινισταί, Κουάκεροι ὕγροί, Ἐκκλησία τοῦ Μελχισεδέκ, Μομιέροι, Μορμόνοι, Μυστικοί, Μεθοδισταί, Νέα Ἱερουσαλήμ, Παγικοσμικοί, Παρτικουλαρισταί, Πιετισταί, Πλυμουθισταί, Πρεσβυτεριανοί, Πουριτανοί, Ρινσβουργισταί, Σάκεροι, Σοκινιανοί, Ἐκκλησία τοῦ Σβέντενμποργκ, Συγκριτισταί, Συνεργισταί, Ὑποθετικοί κλπ. κλπ. κλπ.

Θὰ ἐρωτήσετε τώρα: Τί ζητοῦν εἰς τὸ παραλὸν συνέδριον τῆς Ρόδου οἱ ἔστω καὶ κατὰ συνθήκην ἐκπρόσωποι τῆς Κραταιᾶς, τῆς Χαριτοβορίτου, τῆς Τελείας, τῆς Ἀγίας Ὁρθοδόξου τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας;

Μήπως νὰ συνεχίσουν τὸν ἡμιτελῆ Πύργον τῆς Βαβέλ;

Ἡμεῖς οἱ προπυλακίζόμενοι καὶ κολαφιζόμενοι Παλαιοημερολογίται παρ' ὅλα αὐτὰ δὲν ἐπιθυμοῦμεν τὴν γελοιοποίησιν τῶν ἀξιοθρηνητῶν προτεσταντοφίλων. Δι' αὐτὸ θὰ τοὺς δώσωμε δωρεὰν μίαν συμβουλήν.

Ἀξιότιμοι κύριοι,

Ἀποκηρύξατε τὸ συντομώτερον τὰς χιμαίρικας ἰδέας περὶ «ἐνώσεως». Ἐπιστρέψατε εἰς τὴν μάνδραν τῆς Ὁρθοδοξίας, διότι ἐκτὸς τοῦ ὅτι πέραν αὐτῆς οὐκ ἔστι ψυχικὴ σωτηρία, θὰ εἰσπράξετε ζῶντες ἐπὶ τὸ ρεζίλευμα, τὸν ἐμπτυσμόν καὶ τὴν κατάραν τῶν ὀρθοδόξων.

Κυττάξατε εἰς τὴν ἱστορίαν τὴν τύχην τῶν ἐξωμοτῶν καὶ σωφρονιστῆτε.

Ἰδοὺ ἡ Ρόδος ἰδοὺ καὶ τὸ πηδήμα.

«Κυριακοδρόμιον Θεοτόκη»

Ὁ ἐκδοτικὸς οἶκος Ἱερᾶς Μονῆς Μεταμορφώσεως (π. Βίκτωρ) ἐξέδωκε εἰς πολυτελεστάτην καὶ καλαίσθητον ἐκδόσιν τὸ Κυριακοδρόμιον τοῦ ἀειμνήστου Διδασκάλου τοῦ Εὐαγγελίου Ν. Θεοτόκη. Πολύτιμος δὲ διὰ τὴν κατανόησιν τῶν Εὐαγγελικῶν Κυριακῶν περιουσιῶν.

Ἀπαντᾷ τὰ βιβλία διατίθενται ἀπὸ τὴν (Πηγὴ Ὁρθοδόξου Βιβλίου—Κάνιγγος 32).

Ἀπὸ τὴν δρᾶσιν τῶν **Καραρτημάτων** μας

ΣΥΝΕΛΕΥΣΙΣ ΠΑΛΑΙΟΗΜΕΡΟΛΟΓΙΤΩΝ ΝΟΜΟΥ ΔΡΑΜΑΣ

Κατωτέρω δημοσιεύομεν ἀνταπόκρισιν τοῦ Παραρτήματός μας Δράμας ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἀναπηδᾷ ἡ μαχητικότης καὶ τὸ ὁρθόδοξον φρόνημα τοῦ εὐσεβεστάτου λαοῦ καὶ δραστηριοτάτου Ἱερέως Πατρὸς Μιχ. Σαββοπούλου.

Τὴν ἀποφασιστικότητα δὲ αὐτὴν καὶ τὴν μέχρὶ θανάτου πίστιν εἰς τὰ πάτρια τῶν Παλαιοημερολογιτῶν δὲν πρέπει νὰ τὴν ἀγνοοῦν ὅσοι βαυκαλίζονται μὲ τὴν ἰδέαν ἐνὸς νέου διωγμοῦ.

Εἰς τὰς ψυχὰς μυριάδων χριστιανῶν ὑπάρχει τόσον ἀπόθεμα δυνάμεως ὥστε νὰ ματαιώσῃ τὰς σκοτεινὰς μηχανορραφίας τῶν ἐχθρῶν τῆς Ἐκκλησίας.

Π ρ ὅ ς

Τὸν Σεβασμιώτατον Μητροπολίτην Δράμας
κ. κ. Φίλιππον

Ἐ ν τ α ὁ θ α

Ἡ Συνέλευσις τῶν Παλαιοημερολογιτῶν Νομοῦ Δράμας κατὰ τὴν ὁμαδικὴν σύσκεψιν τοῦ Ἐκκλησιασματος τῆς Κυριακῆς 6) 19 7 ἔ. ἔ. ὁμοφώνως ἀπεφάνθη ἐπὶ τῆς προτάσεως τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Δράμας «περὶ μνημοσύνου καὶ ἀναγνωρίσεως τῆς Πνευματικῆς ἐξουσίας τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Δράμας, περὶ μὴ ἀποδοχῆς τοῦ Μνημοσύνου τοῦ Ἐπισκόπου :

Α) Διὰ λόγους Θρησκευτικῆς συνειδήσεως, διότι θεωροῦμεν ἀντικανονικὴν τὴν εἰσαγωγὴν ἐν τῇ Λατρείᾳ τῆς Ἐκκλησίας τοῦ νέου (Γρηγοριανοῦ—Παπικοῦ) ἡμερολογίου, (10 3 1924) κατὰ παράβασιν τῶν ἐπὶ τούτῳ ἀποφάσεων τῶν Πανορθόδοξων Συνόδων κατὰ τὰ ἔτη 1583—1593 ἐπὶ Οἴκουμ. Πατριάρχου Ἱεροῦ τοῦ Τρανοῦ, Σωφρονίου Ἱεροσολύμων καὶ Μελετίου Πηγᾶ Ἀλεξανδρείας, δι' ὧν ἀποφάσεων οὐ μόνον ἐπετιμήθη ἡ ἀποδοχὴ τοῦ νέου ἡμερολογίου ἀλλὰ ἀπηγορεύθη χαρακτηρισθεῖσα ἡ ὑπὸ τοῦ τότε Πάπα μεταρρυθμισὶς ὡς «Παγκόσμιον Σκάνδαλον», καὶ αὐθαίρετος καταπάτησις τῶν θεσφῶν καὶ Ἱερῶν Κανόνων καὶ Ἐκκλησιαστικῶν παραδόσεων. (Ἐκκλησιαστικὴ Ἱστορία Μητροπολιτῶν Χρυσοστ. Παπαδοπούλου καὶ Φιλαρέτου Βαφειδίου). Ἐπίσης καταπατεῖται καὶ τὸ 2ον ἄρθρον τοῦ ἐν ἰσχύει Συν)τος τῶν Ἑλλήνων, τὸ ὁποῖον λέγει ὅτι Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος δέον νὰ τηρῇ ἀπαρασαλεύτως ὅ,τι τηροῦν πάσαι αἱ ἐπὶ μέρους Ὁρθόδοξοι Ἐκκλησίαι.

Β) Ὡς Ἕλληνες πολῖται συμμορφούμεθα μὲ τὸ Βασιλικὸν Διάταγμα τῆς 18) 25 Ἰανουαρίου 1923 τὸ ὁποῖον εἰσήγαγε διὰ τὴν Πολιτείαν μόνον τὸ «Πολιτικὸν Ἡμερολόγιον» τὸ ὁποῖον ρητῶς λέγει διὰ τὴν θρησκείαν. Ὅσον ἀφορᾷ τὴν Ἐκκλησίαν καὶ τὰς θρησκευτικὰς ἐορτάς, ἰσχύει τὸ Ἰουλιανὸν Ἡμερολόγιον. Ἡ Ἐθνικὴ Ἐορτὴ τῆς 25ης Μαρτίου καὶ πάσαι αἱ κατὰ τοὺς κειμένους νόμους ἐορτάσμοι καὶ ἐξαίρε-

τέαι ἡμέραι ρυθμίζονται κατὰ τὸ Ἰουλιανὸν Ἡμερολόγιον.

Γ) Ἡ παραδοχὴ ὑφ' ἡμῶν τοῦ «Μνημοσύνου τοῦ Ἐπιτοπίου Ἐπισκόπου» θὰ καταστήσῃ ἡμᾶς Οὐνίτας Παλαιοημερολογίτας, ἀξίους χλευασμῶν ἐφ' ὅσον δὲν θὰ ὁμοδοξώμεν εἰς τὴν αὐτόχρονον τέλεσιν τῶν ἁγίων Ἐορτῶν τῆς Ἐκκλησίας, ὅπως συμβαίνει μὲ τὰς Ἁγίας ἐορτάς τὰς συνυφασμένας μὲ τὸ Ἅγιον Πάσχα

Κατὰ ταῦτα νομίμως ἐνεργοῦμεν καὶ ἀσκοῦμεν δικαίωμα συνταγματικὸν συνεκκλησιαζόμενοι μὲ ὁμοδόξους Κληρικοὺς καὶ ἐν ἰδιωτικαῖς Ἐκκλησίαις, ὀφισταμένου σὺν τοῖς ἄλλοις καὶ Σωματείου νομίμως ἀνεγνωρισμένου διὰ δικαστικῆς ἀποφάσεως.

Ἡ μόνη ὁθεν κανονικὴ λύσις διὰ τὴν ὁποίαν καὶ εὐχόμεθα εἶναι ὅπως ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος ἐπιστρέψῃ εἰς τὸ Ὁρθόδοξον Ἐορτολόγιον τῶν Ἁγ. Πατέρων ὁθεν κακῶς ἀπεχώρησε κατὰ τὴν 10ην Μαρτίου 1924.

Μετὰ σεβασμοῦ καὶ ταπεινότητος
Ὁ Προϊστάμενος τῆς Συνελεύσεως

Στυλιανὸς Καραγιαννίδης

Υ Π Ο Μ Ν Η Μ Α

Ἐκκλησιαστικῶν Ἐνοριῶν Παλαιοημερολογιτῶν Δράμας

«Περὶ τοῦ ἐπικειμένου διωγμοῦ ὑπὸ τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Δράμας, ἐναντίον μας»

Ἐν Δράμᾳ τῇ 21—7—1959

Πρὸς

Τοὺς ἀξιολόγους κ.κ. Βουλευτὰς Δράμας

Ἐ ν τ α ὁ θ α

Κύριοι Βουλευταί,

Ἐχομεν τὴν τιμὴν ἵνα ὑπὸ τὴν εὐθυκρίσιαν σας ὑποβάλλομεν τὸ παρὸν Ὑπόμνημά μας σχεσιν ἔχον πρὸς τὰ γνωστὰ εἰς ὑμᾶς ἐπίμαχα ζητήματα, τῆς ἐλευθέρας ἐξασκήσεως τῆς Λατρείας μας μὲ ἰδίους ὁμοδόξους Ἱερεῖς καὶ ἰδιοκλήτους Ἱεροὺς Ναοὺς. Πλὴν ὁ Σεβασμιώτατος Δράμας ἀπὸ τὴν Μεγάλην ἐβδομάδα καὶ ἐντεῦθεν ἤρχισεν νὰ μᾶς ἐνοχλῇ. Εἰς τὰς 11 Ἰουλίου διὰ τῆς Ἀσφαλείας Δράμας μᾶς εἰδοποίησεν ὅπως ὁ Ἱερεὺς Μιχ. Ν. Σαββόπουλος μετὰ τῆς Ἐκκλησιαστικῆς τοῦ Ἐπιτροπῆς παρουσιασθῇ ἐνώπιόν του, ἀναγκασθέντες οὕτω νὰ παρουσιασθῶμεν τὴν 13 Ἰουλίου ὁπότε μᾶς ἐτέθη τὸ ζήτημα τοῦ Μνημοσύνου τοῦ ὀνόματός του καὶ τῆς ὑποταγῆς μας εἰς αὐτόν. Ἐζητήσαμεν 8ῇ μερον προθεσίαν διὰ νὰ ἐρωτηθῇ ἐπ' αὐτοῦ τὸ Ἐκκλησιασμά μας ἡ ὁποία καὶ μᾶς ἐδόθη. Τὸ πλῆθος τοῦ Ἐκκλησιασματος ἐν Συνελεύσει ἐρωτηθὲν προχθὲς Κυριακὴν, ἀπέκρουσε μετ' ἀγανακτήσεως τὰς προτάσεις τοῦ Σεβασμιωτά-

ΔΙΑΤΙ ΚΑΤΑΡΡΕΙ ΤΟ ΕΘΝΙΚΟΝ ΡΑΔΙΟΦΩΝΟΝ

Τοῦ Δημοσιογράφου κ. ΣΤΕΦ. ΛΙΠΗΙΩΤΗ

Ὁ Τύπος καὶ τὸ Ραδιόφωνον, ἀποτελοῦν τοὺς ἰσχυροτέρους φορεῖς διαφωτίσεως τῆς Κοινῆς γνώμης. Καὶ ὁ μὲν Τύπος—λέγω τοῦτο μὴ ἐπηρεαζόμενος ἐκ τῆς ιδιότητός μου ὡς δημοσιογράφου,—πράττει, ἐν τοῖς ὁρίοις τοῦ ἐφικτοῦ, τὸ καθῆκόν του, χωρὶς βέβαια καὶ νὰ διαθέτῃ, ὡς θὰ ἔπρεπε, περισσοτέρας στήλας πρὸς φωτισμὸν Χριστιανικόν, ὁρθόδοξον ἑλληνοχριστιανικόν, ἀκραιφνῆ φωτισμὸν, τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ. Εἶναι ἀξιεπαινοὶ οἱ ἑλληνες δημοσιογράφοι διότι, ἐργαζόμενοι ὑπὸ τὰς γνωστὰς συνθήκας, ἀναδεικνύονται πυρσοὶ ἑλληνικοῦ φρονήματος καὶ ἀξιοὶ ἐν παντί τῆς εὐγνωμοσύνης τοῦ ἔθνους. Ἀλλὰ τὸ Ραδιόφωνον; Τί πράττει, πῶς ἐργάζεται, τί εἰσφέρει ὡς «Φωνὴ τῆς Πατρίδος», εἰς τὴν προαγωγὴν τῶν μεγάλων ιδεωδῶν τοῦ ἔθνους τοῦ Ἑθνικισμοῦ καὶ τῆς Ὀρθοδοξίας; Ὅλοι γνωρίζομεν, ὅτι κατήντησε ρηχό, ἀπελπιστικὰ ἀποκρουστικόν, ἀπροσάρμοστον εἰς τὸ πανελλήνιον αἶτημα πρὸς ἄνοδον, ἡθικὴν τελείωσιν, κάθαρσιν, ἀναδημιουργίαν καὶ ἀναγέννησιν.

Πρὸ τινων ἐτῶν, μὲ τὸν μορφωμένον στρατηγὸν κ. Εὐάγγ. Ἀποκορίτην, ὡς γενικὸν διευθυντὴν, ἐπεστράτευσεν, τὸ Ἐθνικὸν Ραδιόφωνον, ἀνωτέρας προσωπικότητος τῆς ἐπιστήμης καὶ τῆς πνευματικῆς ἡγεσίας καὶ ἔκαμε μίαν ἐπιτυχή ἐξορμήσιν ὑγιоῦς διαφωτίσεως τοῦ λαοῦ, μὲ ἐκπομπὰς χρησίμους καὶ παγκοίνως ἀρεστὰς, ὅπως αἱ «Συνομιλίας μὲ Προσωπικότητας», οἱ «Ἀνθρωποὶ καὶ Ἡμέραι» καὶ αἱ ἀφιερωμέναι εἰς τοὺς νέους καὶ τὰς Νέας τῆς Ἑλλάδος, αἱ ὁποῖαι ἠκούοντο μὲ ἀγάπην καὶ ἐνδιαφέρον ἀπὸ ὅλας τὰς τάξεις τοῦ λαοῦ, εἰς τὰ κέντρα καὶ τὰς ἐπαρχίας. Ἀπὸ παντοῦ, ἀκόμη τώρα, ὁμιλοῦν γράφον διὰ τὴν ἐσταμάτησιν αὐτῇ ἡ ἐθνικὴ καὶ χριστιανικὴ καὶ ἀληθῶς ἐθνικιστικὴ σάλπιγξ, ποὺ συνήγειρε πανελληνίως συνειδήσεις μικρῶν καὶ μεγάλων, εὐπαιδευτῶν καὶ ἀπαιδευτῶν, μαθητῶν, φοιτητῶν ἐπιστημόνων, καθηγητῶν ἀνωτάτων κρατικῶν λειτουργῶν, πανεπιστημιακῶν καθηγητῶν, ἀκαδημαϊκῶν, προσωπικοτήτων ἐπιφανῶν, ἀλλὰ καὶ ἀπλῶν ἐργατῶν, ὑπαλλήλων, ἀγροτῶν καὶ ἐπαγγελματιῶν.

Ἐπὶ 5 χρόνια, ἓνα κήρυγμα ἀληθινὰ ἱερὸν, Ὀρθόδοξον Χριστιανικόν, πατριωτικόν καὶ ἀγνόν, διέτρεχε τοὺς αἰθέρας καὶ ἐφθανε μέχρι τοῦ ἀπωτάτου χωρίου τῆς Ἑλλάδος, ὅπου ὑφίσταντο οἰκονομικαὶ καὶ συνειδήσεις ἀγαθαί.

Ἡ ἑλληνοχριστιανικὴ, ἡ ὁρθόδοξος αὐτὴ σάλπιγξ, ποὺ ἐσχέσε παλμοὺς καὶ ιδέας καὶ συγκινήσεις ἐθνικὰς, δυναμένας νὰ συγκρατήσουν ὑψηλὰ τὴν ψυχολογίαν καὶ τὴν συμπεριφορὰν καὶ τὴν δρᾶσιν ἀτόμων καὶ ομάδων, καὶ νὰ ἀναστηλώσουν τὴν Οἰκογένειαν, τὰς παραδόσεις, τὴν παρακαταθήκην τῶν προγόνων, αὐτὴ ἡ σάλπιγξ, διετηρήθη ἀκόμη καὶ μὲ γενικὸν διευθυντὴν κάποιον καθολικὸν τὸ θρήσκευμα, λογιστὴν τὸ ἐπάγγελμα, ὀνόματι Φρειδερίκον Σμίτ, διάδοχον τοῦ ἐμπνευσμένου στρατηγοῦ Ἀποκορίτου. Ἀτυχῶς, ὅμως, ἐπέπρωτο νὰ πληγῇ ὁ σάλπιγκτής τῶν ἐθνικοκοινωνικῶν, χριστιανικῶν καὶ ἐπιστημονικῶν ἐξορμήσεων, γνωστότατος πανελληνίως δημοσιογράφος καὶ λόγιος, μὲ σταδιακὴν ἐξαφάνισιν τῶν ἐκπομπῶν του αὐτῶν καὶ παραμερισμὸν του εἰς ἀπραξίαν, κατὰ τοὺς τελευταίους μῆνας διοικήσεως Ε. Ι. Ρ. ἐκ μέρους τοῦ λογιστοῦ κ. Σμίτ. Πάντως διετηρεῖτο ἐκεῖ, εἰς ἐκδήλωσιν εὐγνωμοσύνης τοῦ Ἰδρύματος διὰ τὸ ἐπιτυχὲς ἔργον του, τὸ ὅποιον καὶ ἐπισήμως ἀνεγνωρίσθη ἀπὸ τὴν Διοίκησιν τοῦ Ε. Ι. Ρ. μὲ λαμπρὰν εὐφημον μνηεῖαν εἰς Ἡμερησίαν Διαταγὴν. Πρὸ μηνῶν, ἅμα τῇ ἀναλήψει τῆς Γενικῆς Διευθύνσεως τοῦ Ε. Ι. Ρ. ἐκ μέρους τοῦ τέως πλοιάρχου Β. Ν. Πύρρου Σπηρομήλιου, ἐξαπελύθη ὁ γνωστός ἄγιος πόλεμος κατὰ τῶν ἐργαζομένων ἐκεῖ ἐπαγγελματιῶν δημοσιογράφων. Βολαὶ ἀπροσδόκητοι ἐρρίφθησαν πάλιν κατὰ τοῦ ἰδίου, ὡς ἄνω, εὐφυμαδῶς γλωσσομαθοῦς καὶ ἱκανοῦ δημοσιογράφου.

τοῦ Δράμας, ὁπότε καὶ ἐγγράφως ἐγνωστοποιήσαμεν τῇ Ἱερᾷ Μητροπόλει Δράμας. Τώρα οὐδὲ μᾶς ἀπείλει μὲ διωγμὸν τῶν δύο Ἐκκλησιῶν μας καὶ τοῦ Ἐφημερίου μας Ἱερέως Μιχ. Ν. Σαββοπούλου διὰ τὸν ὅποιον ἐνώπιόν μας ἀπεφάνθη ὅτι εἶναι κανονικὸς Ἱερεὺς. Καταφεύγομεν ὅθεν ὑπὸ τὴν προστασίαν Σας καὶ σὰς παρακαλοῦμεν θερμῶς θερμότερα ὅπως διὰ κοινῶν διαβημάτων παρὰ τῷ κ. Νομάρχῃ καὶ Ἀστυνομικαῖς Ἀρχαῖς ἀποφευχθῇ τυχὸν διωγμὸς τοῦ Μητροπολίτου ἐναντίον μας, ἐφ' ὅσον καὶ ἡ Σεβαστὴ Κυβέρνησίς μας Πανελληνίως μᾶς προστατεύει καὶ εἰσέτι δὲν ἀπεφάνθη τελεσιδικῶς εἰς τὸ θέμα τὸ Παλασιομερολογητικόν.

Καὶ αὖθις δηλοῦμεν ὅτι δὲν ὑπαγόμεθα ὑπὸ τὴν Πνευματικὴν Διοίκησιν τῆς Καινοτόμου Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος καὶ κατὰ συνέπειαν οὐδεμίαν δικαιοδοσίαν ἔχει αὐτὴ ἐπὶ τῶν Παλασιομερολογιτῶν καὶ αἱ ἀποφάσεις αὐτῆς οὐδεμίαν ἰσχύον δύνανται νὰ ἔχουν δι' ἡμᾶς. Θὰ εἶναι δὲ λυπηρὸν εἰς τὴν Ἑλλάδα τὴν κοιτίδα τῆς ἐλευθερίας διὰ λόγους θρησκευτικoὺς καὶ ἐν τῇ ἀπελπισίᾳ τῶν οὗτοι νὰ καταφεύγουν διὰ τὰς θρησκευτικὰς τῶν ἀνάγκας εἰς δωμάτια καὶ ὑπόγεια.

Μετὰ βαθείας ἐκτιμήσεως καὶ Σεβασμοῦ μετ' εὐχῶν ὁ Ἐφημέριος Ἱερεὺς
Μιχαὴλ Ν. Σαββόπουλος

Ὁ Πρόεδρος Ἐκκλησίας Ἀγίου Μαρκοῦ τοῦ Εὐγενικοῦ

Στυλιανὸς Καραγιαννίδης

Ὁ Πρόεδρος Ἐκκλησίας Ἀγ. Τριῶν Ἱεραρχῶν

Εὐάγγελος Ἀργυριάδης

Ὁδὸς Σμύρνης 2

φου, αὐτὴν τὴν φορὰν προσχεδιασμένα, ὑποκινούμεναι ἀπὸ κρυπτοεμιτίας, οἱ ὅποιοι βαρέως ἔφερον τὸ γεγονός, ὅτι ἡ κεραία τοῦ Ραδιοφώνου ἐπέπεσε μύδρους κατὰ τῶν ὁλητῶν τῶν ἡθικῶν ἀρχῶν, ὅτι ἐφρονημάτιζεν ἐθνικῶς καὶ καθωδήγει ὁρθοδόξως καὶ χριστιανικῶς, τὸν ἑλληνικὸν λαόν.

Καὶ οὕτω, ὁ ὡς ἄνω ἀνὴρ πάσης εἰδικῆς γνώσεως, πλοίαρχος, ἐθαλασσοποίει τὸ Ε. Ι. Ρ. καὶ ἐν τῇ ἀκαταλληλότητι του, ἀνεστάτῳ τὸ πᾶν, ὃν δὲ τελείως ἀμύητος διέγραφεν ἱκανωτάτους δημοσιογράφους, λειτουργοὺς τῆς ἐθνικοχριστιανικῆς προσπαθείας καὶ ἀνεπαύετο εἰς τὰς... δάφνας τοῦ ἀντιπνευματικοῦ τοῦ «ἀμύη», νομίζων, ὅτι διοικεῖ ναύτας νεοσυλλέκτους καὶ ὅχι μορφωμένους δημοσιογράφους δειξάντας δι' ἔργων, ἐπὶ δεῖαν εἰς τὸ Ε. Ι. Ρ., ὅτι γνωρίζουν ἀρίστα νὰ διακυβεύουν ἐθνικοχριστιανικά ἰδανικά. Κατέπεσεν, ἔτσι, τὸ Ἐθνικὸν Ραδιόφωνον, εἰς ἐπίπεδον κατώτατον. Κανεὶς ἀνθρώπος, σεβόμενος ἑαυτὸν καὶ κηδόμενος τοῦ χρόνου του, δὲν τὸ ἀνοίγει πλέον. Χάνει συνεχῶς τοὺς ἀκροατάς του καὶ παντοῦ συζητεῖται ἡ τωρινὴ κατὰπτωσις καὶ ἡ ἀξιοθρήνητος ἐμφάνισις του.

Ἀλλὰ ὁ λαὸς θέλει κάτι ὡραῖον. μίαν διδαχὴν, μίαν ὑγιᾶ συγκίνησιν, ἕναν ἐνθουσιασμόν, μίαν μουσικὴν καθαρὰν, τραγούδια ἑλληνικά, (ἐν μέτρῳ καὶ ῥυθμῷ), χρώμα τοπικόν, ὅχι ξενίζουσες παραλλαγὰς τοῦ φολκλόρ, ὅχι χυδαιότητες, ἀδλιότητες, γλυκεροὺς ἐστεντισμούς ἀνοουσίων «λογοτεχνάδων», ἀσυγκροτήτων καὶ ἀγραμμάτων. Ἀηδιάζει νὰ ἀκούῃ ἀκατανοήτους σχοινοτενεῖς, καὶ ἀβαθεῖς συνεντεύξεις ποὺ λαμβάνονται ἀπὸ ἀκαταρτίστους, αὐτοσχεδῖους, ὀλιγογράμματοὺς καὶ προχειρολόγους, διὰ νὰ πάρουν τὴν «ἀμοιβήν» τους καὶ μόνον, ἐνῶ οἱ πάντες διακόπτουν τὸ κουμπὶ τοῦ ραδιοφώνου τῶν, σχολιάζοντες τὴν ἀκατατόπιστον καὶ ἀνίδεον περὶ τὰ πνευματικά ζητήματα γενικὴν διεύθυνσιν τοῦ δυστήνου Ε. Ι. Ρ. Καὶ συνεχῶς χάνει ὀριστικῶς τὴν ἐπαρὴν του μὲ τὸ τὸ Ραδιόφωνον, ἐνῶ ὅλοι γενικῶς διερωτῶνται, διατὶ νὰ μὴν ὀρίζεται τὸ ταχύτερον γενικὸς διεθυντὴς ἐκ τῆς τάξεως τῶν δημοσιογράφων, εἰδικῶς καὶ ἐπαρκῆς, μὲ πείραν καὶ εἰδικὴν συγκρότησιν, ἱκανὸς νὰ ὁδηγήσῃ τὸ Ἰδρυμα εἰς τὸν προορισμόν, ποὺ ἐπιβάλλουν αἱ περιστάσεις, τὸ ἡθικὸν αἶτημα τῆς ἑλληνικῆς οἰκογενείας τοῦ λαοῦ γενικώτερον, καὶ τῆς Πατρίδος.

Ὁ πρόεδρος τῆς Κυβερνήσεως κ. Καραμανλῆς ἄς ἐξετάσῃ τὸ ζήτημα καὶ ἄς τοποθετήσῃ ἐκεῖ μίαν πνευματικὴν προσωπικότητα μὲ κύρος καὶ ἱκανότητος.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΛΙΠΠΙΩΤΗΣ

Ταχτικὸν Μέλος τῆς Ἐνώσεως Συντακτῶν

Ἡμερησίων Ἐφημερίδων Ἀθηνῶν

ΘΕΡΜΗ ΠΑΡΑΚΛΗΣΙΣ

Παρακαλοῦμεν τοὺς ὀφείλοντας χρήματα ἀπὸ ἡμεροδείκτας 1957, ὅπως σπεύσωσι καὶ ἐξοφλήσωσιν αὐτοὺς, διότι ἤρχισε ἡ ἐκτύπωσις τῶν νέων ἡμεροδείκτων 1960 καὶ ἔχομεν ἀνάγκην χρημάτων.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΔΡΑΣΙΝ ΤΩΝ ΕΠΑΡΧΙΩΝ

ΔΡΑΜΑ Ἰούλιος 1959.—Τὴν Κυριακὴν 13 26 Ἰουλίου ἀφίχθη κλιμάκιον τῆς Κυβερνήσεως εἰς Δράμαν μὲ ἐπικεφαλῆς τοὺς ἀξιολτίμους ὑπουργοὺς Γεωργίας, Ἐργασίας καὶ Ἐμπορίου πρὸς ἐξέτασιν τῆς οἰκονομικῆς δυσπραγίας τοῦ τόπου καὶ λοιπῶν φλεγόντων ζητημάτων. Ἐπικεφαλῆς τοῦ κλιμακίου ἦτο ὁ ὑπουργὸς Γεωργίας κ. Ἀδαμόπουλος. Ἐνώπιον αὐτοῦ παρουσιάσθη Ἐπιτροπὴ Γ.Ο.Χ. Δράμας μὲ ἐπικεφαλῆς τὸν Αἰδεσιμώτατον Ἱερέα κ. Μιχ. Ν. Σαββόπουλον ὅστις εἶπε τὰ ἑξῆς: Κύριε Ὑπουργέ, καλῶς ἦλθατε εἰς τὴν Ἀκριτικὴν καὶ μαρτυρικὴν μας περιοχὴν. Εἴμεθα ἡ μόνη Ἐπιτροπὴ ἡ ὁποία δὲν ἦλθε νὰ ζητήσῃ οἰκονομικά ζητήματα ἀλλὰ Πνευματικά, διότι ἡ Ἑλλάς εἶναι κυρίως Πνεῦμα.

Εἴμεθα Παλαισημερολογίται ἀτυχῶς διωκόμενοι καὶ ταλαιπωρούμενοι. Αἰτοῦμεν ἀπὸ τὴν Σεβαστὴν μας Κυβέρνησιν τὴν Συνταγματικὴν μας Θρησκευτικὴν Ἐλευθερίαν τὴν ὁποῖαν προεκλογικῶς ὑπεσχέθη εἰς ἡμᾶς ὁ Ἐξοχώτατος Πρόεδρος κ. Κων. Καραμανλῆς. Δὲν ἐπιτρέπεται νὰ νομίζομε Κύριε Ὑπουργέ εἰς τὴν κατ' ἐξοχὴν Χώραν τῆς Ἐλευθερίας νὰ καταδιώκωνται διὰ λόγους θρησκευτικοὺς Ἕλληνες πολῖται φορολογούμενοι καὶ στρατευόμενοι. Εἰς τὸ τέλος κάθε ἐκκλησιασμοῦ μας ἔχομεν τὸν φόβον τῆς παρουσίας τοῦ χωροφύλακος. Παρακαλοῦμεν ὅπως διαβιβάσετε τὸ αἶτημά μας εἰς τὸν κύριον Πρόεδρον τῆς Ἑλλ. Κυβερνήσεως. Ἐν τέλει ὁ Ὑπουργὸς κ. Ἀδαμόπουλος ἀκούσας μετὰ προσοχῆς τὸ μοναδικόν μας αἶτημα ὑπεσχέθη ἀμέριστον ὑποστήριξιν καὶ ὅτι θέλει διαβιβάσῃ τὴν ἱεράν ἀξιῶσιν μας εἰς τὸν κ. Πρωθυπουργόν.

ΘΑΝΑΤΟΣ ΑΓΩΝΙΣΤΟΥ

Πασχαλιὰ—Ξάνθος, Ἰούλιος 1959.—Κατὸ πιν διμήνου πολυδύνου ἀσθενείας ἀπέθανε εἰς τὸ χωρίον τοῦ Πασχαλιὰ ὁ ἀγωνιστὴς (Κων)νος Κεσκινλίδης ἐκ Πόντου. Καθ' ὅλον τοῦ τὸν βίον ὑπῆρξεν ἀπλοῦς τοὺς τρόπους μελήχιος καὶ ἄκακος καὶ πιστὸς εἰς τὴν Γνησίαν Ὁρθόδοξian. Ζῶν μετὰ τῆς γυναίκος του Δεσποίνης εἰς τὴν παρανέστιον μαγευτικὴν Κοινότητα Πασχαλιᾶς ὡς ἄλλος Λῶτ, ἐτήρει πιστῶς τὴν Πίστιν τῶν Πατέρων του, ἐρχόμενος πρὸς ἐκκλησιασμόν εἰς Δράμαν. Ἡ κηδεὶα του ἐγένετο παγκοινωνικὴ καὶ ἡ νεκρώσιμος Ἀκολουθία ἐψάλη ἐν τῷ Ἱερῷ Ναῷ Ἀγίου Γεωργίου ὑπὸ τοῦ Αἰδес. Ἱερέως π. Μιχαὴλ Ν. Σαββοπούλου. Τὸ Παράρτημα τῆς Π.Θ.Ε.Ο.Κ. Δράμας ἐκφράζει τὰ συλλυπητήριά του πρὸς τὴν σύζυγόν του καὶ συγγενεῖς.

Αἰωνία του ἡ Μνήμη.

ΜΝΗΜΟΣΥΝΟΝ

Τελοῦμεν 40θήμερον μνημόσυνον, εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν Εὐαγγελιστρίας Πειραιᾶς (Πάροδος Αἰτωλικοῦ 26) τὴν προσεχῇ Κυριακὴν 10 Αὐγούστου (παλαιὸν ἡμερολόγιον) ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς τοῦ ἀγωνιστοῦ ἱερέως τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν *Παναγιώτου Ἀγγελῆ*.
Ἡ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚὴ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

Γεγονότα καὶ Κρίσεις

ΤΗΝ 6 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ (π.ή.) ΤΗΣ ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΕΩΣ ΤΟΥ ΣΩΤΗΡΟΣ

Ἐορτάζει ὁ παρὰ τὸ τέρμα Σκύρου (Κυψέλη) Ἱερὸς Ναὸς τῆς Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτῆρος. Ἀφ' ἐσπέρας θὰ ψαλῇ κατανυκτικὸς ἐσπερινός. Ἐννὴ δὲ πρωΐαν λαμπρὰ Λειτουργία μετ' ἁρτοκλασίας καὶ θείου Κηρύγματος.

Ἡ ΔΟΞΑ ΤΟΥ ΘΑΘΡΕΙΟΥ

«Καλὸν ἔστιν εἶναι ἡμᾶς ᾧδε». Μετ' αὐτὸν τὸν ἄπλοον καὶ ἀπείριστον ἐνθουσιασμόν ὁ Ἀπόστολος Πέτρος ἐκφράζει τὸν ἐνθουσιασμόν του διὰ τὴν Δόξαν τοῦ Θαθρείου.

Καὶ ἀκριβῶς αὐτὸς ὁ ἐνθουσιασμός δίδει τὸ μέτρον τοῦ ἀνυπερβλήτου καὶ κατανυκτικοῦ μεγαλείου, τὸ ὁποῖον ἔλαβε χώραν εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ βιβλικοῦ αὐτοῦ ὅρους.

Καὶ ἡδύνατο νὰ μὴ εἶναι κατάστασις ὑπερβάλλουσα ὅλας συλλήβδην τὰς ὡραιότητας καὶ τὰ μεγαλεῖα τοῦ κόσμου, ἐφ' ὅσον παρίστατο ὁ γλυκύτατος Ἰησοῦς;

Οὔτε κὰν διὰ τῆς ἀναλογίας δυνάμεθα νὰ ἔχωμεν μίαν ἀμυδρὰν ἔστω εἰκόνα ἐπιγείου πραγματικότητος, δι' ἧς νὰ κατανοήσωμεν τὴν Δόξαν ἐκεῖνην.

Πᾶσα ἐπίγειος Δόξα, εἴτε ἐπιστημονική, εἴτε στρατιωτική, εἴτε πολιτική δὲν δύναται νὰ ἱκανοποιήσῃ βαθέως τὴν ἀνθρωπίνην ψυχὴν. Δὲν εἶναι μόνιμος. Δὲν εἶναι σταθερὰ. Παρέρχεται. Ἀφανίζεται. Δύει μέσα εἰς τὴν ἐρεβώδη ἄβυσσον τοῦ Τάφου. «Ἐπελθὼν γὰρ ὁ θάνατος ταῦτα πάντα ἐξηφάνισε».

Δὲν ὑπάρχει λοιπὸν εἰκὼν ἀνάλογος εἰς τὴν ἀνθρωπίνην ἐμπειρίαν.

Διὰ τὴν Δόξαν αὐτὴν, ἥτις μερικῶς μόνον καὶ μειωρώτατα ἀπεκαλύφθη εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ ὄρους Θαβώρ, γράφει ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα ἐξ ιδίας πείρας ἐγνώρισε ὁ Ἀπ. Παῦλος «ὁ ὀφθαλμὸς οὐκ εἶδε καὶ οὐκ οὐκ ἤκουσε καὶ ἐπὶ καρδίαν ἀνθρώπου οὐκ ἀνέβη». Τὴν Δόξαν αὐτὴν δύναται τις νὰ γευθῇ μόνον ἐφ' ὅσον κατορθώσῃ νὰ ἀπελευθερωθῇ ἀπὸ πᾶσαν γήινην καὶ ὀλιστινὴν δέσμευσιν καὶ ἐλευθερὸς νὰ ψιθυρίσῃ «ἔδελξας πόθῳ με, Χριστέ καὶ ἡλλοίωσας τῷ Θεῷ σου ἔρωτι».

Ἡ Δόξα τοῦ Θαθρείου πληροὶ καρδίας, αἱ ὁποῖαι δύνανται νὰ αἰσθάνωνται τὸ δρᾶμα τοῦ Γολ-

Λειτουργία Ἐπιτροπῆς Π.Θ.Ε.Ο.Κ.

Ὁ Πρόεδρος Πρωτοδικῶν Ἀθηνῶν διὰ τῆς ὑπ' ἀρ. 11168)31.7.59 ἀποφάσεως αὐτοῦ διώρισε 15)μελὴ ἐπιτροπὴν Διοικήσεως Π.Θ.Ε.Ο.Κ. πρὸς τὸν σκοπὸν διενεργεῖας ἀρχαιολογικῶν καὶ τῶν κατωτέρω: Ἡλίας Ἀγγελόπουλον, Γεώργιον Κόττην, Γεώργιον Γκούμαν, Παναγ. Κοσμόπουλον, Παν. Βρεττάκον, Νικ. Χειλαδάκη, Κων. Ζαχαρίαν, Παν. Καρμάνον, Γεώργ. Καβουρίδην, Κων. Κόμνην, Ἀνδρ. Βαπορίδην, Στέφ. Λύκον, Ἀθαν. Γεροσταθόπουλον, Νικόλ. Πετρόπουλον, Ἀντ. Ζούλιαν, Ἀνακληρωματικὸν δὲ τὸν κ. Δημ. Δαμάσκον. Οὗτοι τὴν παρελθούσαν Παρασκευὴν συνελθόντες συνεκροτήθησαν εἰς σὺμα ἀναδείξαντες Πρόεδρον τὸν ἀξιότιμον κ. Γ. Κόττην καὶ Γεν. Γραμματεῖα τὸν ἀξιότιμον κ. Παν. Βρεττάκον.

Τὰ προτεσταντικὰ συνέδρια.

Ἀρχεται μετ' οὐ πολὺ εἰς Ρόδον τὸ θορυβῶδες ἐξαγγελθὲν προτεσταντικὸν Συνέδριον, οὗτινος τὰ ἔξοδα θὰ καλυφθῶσιν ἐκ τῶν πόρων τὰς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, τοὺς ὁποίους προσφέρει διὰ τοῦ ἰδρώτος τοῦ ὁ εὐσεβὴς τῆς πατρίδος μας λαός. Παρόμοιον συνέκληθη εἰς Θεσ/νικὴν. Ἐτερον προετοιμάζεται εἰς Κηφισίαν. Κατόπιν αὐτῶν εὐλόγως διερωτώμεθα μήπως ἡ Αὐτοκέφαλος Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος φιλοδοξεῖ νὰ ἐνταχθῇ εἰς τὴν Πολυκέφαλον Προτεσταντικὴν Ὁμοσπονδίαν;

Διόλου παράδοξον Εὐρισκόμεθα, βλέπετε, εἰς ἐποχήν, ὅπου ἡ θρησκεία δὲν θεωρεῖται ὀπίστη αἰθεντία, ἐκφραζομένη διὰ τῆς Ὁρθοδοξίας, ἀλλὰ ψυχολογικὴ ὑπόθεσις τῶν «ἐλευθερώων» βιοδόντων αὐτὴν κατὰ τρόπον μοντέρνον.

Ἡ ὑπόθεσις ἐν τοσοῦτῳ ἀπαιτεῖ ἐπαγρύπνησιν, διότι δὲν ἀποκλείεται μετ' οὐ πολὺ, χάριν τῆς συνυπάρξεως, «νὰ λειτουργήσῃ» εἰς Μητρόπολιν πᾶσι τῶν καὶ νὰ μεταβάλλωνται εἰς πάστορας οἱ Σεβασμιώτατοι!

Ἐπίζηλον κόσμημα.

Ὡς ἐπίζηλον κόσμημα τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν Ἀγλυνόσονται νὰ χαρακτηρισθῇ ἡ φιλόθεος δρᾶσις τῆς «Παναγίας Ὁδηγητρίας». Ἐσχόμεν τὴν ἀγαθὴν εὐκαιρίαν νὰ ἐπισκεφθώμεν τὴν καθ' ὅλα φραϊάν καὶ ἁρτίαν Κατασκήνωσιν τῆς ἐν Βαρυμπόμπῃ. Εἰς τὸ ἐπόμενον φθλλον θὰ δημοσιεύσωμεν σχετικῶς.

γοθᾶ δρώμενον ἐν αὐταῖς καὶ νὰ διαβεβαιωθῶν, ὡς ὁ Παῦλος «Χριστῷ συνεσταύρωμαι» ζῶ δὲ οὐκέτι ἐγώ, ζεῖ δὲ ἐν ἐμοὶ Χριστός».

Εἶναι κατάστασις ὑπεργήινος, πνευματικῆς, ὑγιᾶς. Εἶναι πραγματικότης κατεχομένη μὲν ὑπὸ τῆς εὐσεβοῦς ψυχῆς ἀπολύτως μετὰ θάνατον, ἐγγιζομένη δὲ σχετικῶς ἐν τῷ παρόντι διὰ τῆς καθαρότητος τῆς καρδίας. «Μακάριοι οἱ καθαροὶ τῇ καρδίᾳ, ὅτι αὐτοὶ τὸν Θεὸν ὁρῶνται».

Ἡ Δόξα τέλος αὐτὴ εἶναι ἡ ἐπιβράβευσις—καὶ οὐχὶ ἡ ἐπιδίωξις—τῶν ὡραίων καὶ εὐγενῶν ἀγώνων διὰ τὰ ὑψηλὰ καὶ θεῖα ἰδανικά. Εἶναι ἡ κατάπαισις τῶν ἀγωνιστῶν.

Μωσῆς, Ἡλίας, Πέτρος, Ἰάκωβος καὶ Ἰωάννης εὐρέθησαν συλλαλοῦντες μετὰ τὸν Κύριον τῆς Δόξης. Ποιοὶ ὅμως ἦσαν αὐτοὶ;

Οἱ ἀναλίσσαντες ἑαυτοὺς εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῶν μεγάλων ἰδανικῶν!

Ὁ Κύριε δός καὶ εἰς ἡμᾶς τὴν Δύναμιν νὰ ἀγωνισθώμεν, διὰ νὰ καταστήμεν προσφιλεῖς Σοῦ.